

פרס של מלאך המות

ונשמרתם

הרה"ג רבי שמואל ברוך גנוט שליט"א

ערב חג הסוכות תשפ"ד : בני ברק: בת 12 שרכבה על קורקינט חשמלי החליקה במהלך הרכיבה, היא פונתה לבי"ח במצב בינוני עם חבלת ראש

"הכל החל ביום שישי אחד מימי חול המועד סוכות. הבטחתי לבנותיי טיול בקורקינט חשמלי. שאלתי את בעל הקורקינט שהשכיר לנו אותו, האם אוכל להרכיב עליו את שתי בנותיי בנות ה-11, והוא השיב בביטחון שאכן כן, רק שאסע לאט יותר. נסענו בנחת בטיילת, ובסיבוב ליד רחוב אבטליון נתקלנו באבנים שהיו על הרצפה והבנות עפו מהקורקינט. בת אחת נפלה לצד שמאל והשניה לצד ימין. אני קיבלתי מכה חזקה בעורף, וכשניסיתי מיד לקום, נפגע חוט השדרה ונפתח לי הראש והמצח. במקום עבר יהודי צעיר המתנדב ב"איחוד הצלה", הוא קרע לעצמו את הציצית ותפר לי במהירות את המצח הקרוע. הוא הזעיק מיד אמבולנס. אני מובהל לבית החולים "שיבא" בתל השומר והמתנדב היקר לקח את בנותיי בחזרה הביתה".

ר' רחמים (רמי) אשר שיחי' לאוי"ט הוא יהודי נפלא ומלא שמחת חיים המתגורר ברחוב מול ביתי. צעיר נמרץ בן 37, למד בישיבת "זכרון יעקב" הנודעת לתהילה, שעבד במשך שנים בארגון "הידברות" בזיכוי הרבים. ברגע אחד של נסיעה בקורקינט חשמלי, בער"ש חוה"מ סוכות בשנה שעברה, וכל חייו התהפכו. ר' רחמים בן אסתר, לרפואה שלמה בתושח"י, איבד את הכרתו לאחר שהגיע לבית החולים ופירפר בין חיים למוות במשך שלש שבועות. כשהתעורר, לאחר שאלפי יהודים קרעו את השמים להצלתו, שהה במשך חודשים בבית החולים, עובר ממחלקת שיקום זו למחלקת שיקום אחרת. שוחחתי עימו בשבוע שעבר, כשהוא יושב בביתו, משותק בחצי פלג גופו התחתון, מתקשה להזיז את ידיו ונזקק לרחמי שמים מרובים כדי שישבו בס"ד לאיתנו הראשון, מדבר דברי אמונה ובטחון ברופא כל בשר, מבקש שיתפללו לרפואתו, רחמים בן אסתר, ומזהיר בכל ליבו על סכנת הקורקינטים החשמליים וכל כלי התחבורה הדומים להם, הנראים ידידותיים ופשוטים, אך הם מסוכנים בתכלית.

כעבור יומיים התקשר, ממש בהשגחה פרטית, יהודי חשוב ונכבד, מרביץ תורה ודעת בבני ברק, ומבקש להעלות את הנושא הזה עצמו לסדר היום שלנו.

לכאורה, אין מתאים יותר לכתוב לפני חג הסוכות, על ה'חבוקה ודבוקה בך', על רצון השי"ת לשבת עמנו יחד בסוכה אחת, אחרי רוממות הימים הנוראים, על ארבעת המינים המאגדים את כלל ישראל כחטיבה אחת, על מצוות השמחה המיוחדת של החג ועל ה'אתה הראת לדעת כי ה' הוא האלוקים'- גולת הכותרת, המסכמת את הקשר העמוק שלנו לאבינו שבשמים, קשר מיוחד שרקמנו מתחילת חודש אלול, 'אני לדודי ודודי לי', ועד הרגע בו אנו שמחים עם התורה הקדושה בשמחת תורה. בהחלט. אך ימים אלו, סוכות וחול המועד, עד ראש חודש חשוון, הם ימים בהם צעירנו היקרים נמצאים ב'יומי דפגרי' וכמויות השכרת אותם כלי משחית מצויה בשפע.

והקב"ה מצווה עלינו: "וְנִשְׁמַרְתֶּם מְאֹד לְנַפְשֵׁיכֶם".

"אסור לחלוטין לרכב על קורקינט חשמלי על גבי מדרכות המיועדות להולכי רגל. במידה שיש בנמצא שביל אופניים, על רוכב הקורקינט החשמלי לרכב בצידו הימני של הכביש, תוך ציות לתמרורים/רמזורים/חוקי התנועה. ניתן לעבור במעבר חצייה להולכי רגל, או להשתמש במדרכה בתנאי שהרוכב הולך לצד הקורקינט, ולא רוכב עליו". כך קובע החוק, "אם בעבר רוכבי קורקינט ואופניים חשמליים מעל גיל 16 חויבו לחבוש קסדה רק בדרכים בין עירוניות, הרי

שכיום כל רוכב קורקינט חייב לחבוש קסדה זוהרת בכל מקום בו הוא רוכב. מותר לשמוע מוזיקה, אך יש להשתמש באוזניים אחת, כך שאוזן אחת כרויה למתרחש בדרך בסביבתו של הרוכב כל הזמן. אסור להרכיב אדם נוסף על קורקינט חשמלי. אסור לרכב על קורקינט חשמלי במהירות גבוהה מ 25 קמ"ש". וכן, קראנו ב'יתד נאמן' על מלחמתו העיקשת של ח"כ הרב יעקב אשר להעברת חוקי בטיחות וזהירות נוספים בנוגע לנסיעה בקורקינטים חשמליים, זאת על פי הנחייתם של גדולי ישראל, רבנים ודיינים, על חומרת השימוש הלא ראוי בכלי משחית זה.

"יש הורים שנותנים לילדים אופנים או קורקינט חשמלי, הם נותנים את זה כפרס, אבל זה פרס של מלאך המות, זה לא פרס של תורה. צריכים לדעת שמי שנותן לילד קורקינט חשמלי - כמו שנותן לו אקדח טעון עם פדורים". (הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, בכינוס 'אנחנו וצאצאינו', שנערך לאחר פטירתו של הרה"ג רבי אברהם אדרת זצ"ל, כתוצאה מפגיעה אנושה מקורקינט חשמלי ברחובות בני ברק).

"הקורקינט החשמלי נועד לנסיעה של 25 ק"מ בשעה מקסימום, אך הצעירים מצליחים בקלות רבה להגיע ל- 40 קמ"ש. אין להם שום מושג בסיסי כיצד נוסעים בכביש. הם לא עברו מעולם קורס נהיגה בסיסי, המבדיל בין ימין ושמאל, מתי עוצרים ואיך אפשר לעקוף רכב. לכן נפגעים מאות ואלפים מידי שנה מפגיעות בנסיעה בכלי משחית זה", מספר הרב מרדכי שמעוני, מאנשי המוקד הרפואי באלעד וחובש בכיר במד"א- "כל המחלקות הקשות ביותר בבתי החולים מלאים בצעירים שנפגעו פגיעות אנושות מהקורקינט החשמלי, חלקם שרויים בקומה רח"ל, ומידי יום מגיעים אין ספור צעירים הנפגעים בפגיעות בכל חלקי גופם, שברים וחתכים קשים, ואלו הם המקרים הקלים. אלו שנוסעים על הכביש, בוודאי בלי קסדה בטיחותית, נפגעים בעצמם. אלו שנוסעים על המדרכות, פוגעים בקביעות בהולכי רגל תמימים. הצעירים שואטים בירידות, כל תזוזה קלה ולא זהירה, כל תקלה מכל אבן קטנה או משהו על הכביש, יכול להעיף אותם למרחקים ולהיפגע אנושות".

משיחות עם אנשי הצלה ורפואה בריכוזים החרדים עולה כי בערים בהם ישנם מרחבי תחבורה רחבים והצעירים רוכבים, בלי לדעת דבר וחצי דבר על חוקי התנועה, אלו שבעיקר נפגעים הם הרוכבים עצמם. בערים חרדיות בהם הכבישים צרים, או שהרוכבים עולים על המדרכות- כמות הפגיעה בהולכי הרגל גבוהה פי כמה וכמה. כולם מזהירים שחבישת קסדה בטיחותית מצילה חיים. "כשמגיע אלינו נפגע עם פגיעת ראש והוא לא חבש קסדה, אנחנו מבינים מיד שמדובר בפגיעת ראש אנושה", מספר החובש הרב ש"א, "אך הקסדה אינה הכל. נסיעה לא זהירה בכלי זה פוצעת ופוגעת באין ספור ילדים וצעירים בציבור שלנו, דבר יום ביומו".

&&&

בן תורה מופלא ומיוחד במינו, עלם חמודות, מלא וגדוש בתורה, יראת שמים ומידות טובות, היה הבחור החשוב יהודה אריה לבית מאיר זצ"ל, בנו של דודי הגאון רבי אפרים שמואל מאיר שליט"א, בעל 'עבודת משא' על הרמב"ם. שקיעותו בלימוד, למדנותו ובקיאותו, יחד עם מידותיו התרומיות והיחס הלבבי שלו לכל אדם באשר הוא, היו לשם דבר בין כל מכיריו.

יהודה נשק לגמרא הקדושה באהבה ויצא מהשיבה, ישיבת חברון שבשכונת גבעת מרדכי, כדי להגיע ולבקר את סבי וסבתי שיחיו ויאריכו ימים בטוב ובנעימים. חוסר זהירות בדרכי 'כביש המנהרות' ויהודה נפגע מרכב חולף ונפצע אנושות. עשר שנים שכב יהודה ללא הכרה מלאה, בתרדמת, ודוד אמו שתחי', מרן רבינו רשכבה"ג הגרי"ש אלישיב זי"ע, הגדיר את מצבו בכאב כ'ספר תורה שרוי בצער'. כעבור עשר שנות תרדמת כואבים ומייסרים למשפחה כולה, יהודה זצ"ל נפטר לבית עולמו.

דברי הזהירות הללו, שיכולים למנוע נזקי גוף ונפש- אם אנו ההורים נפקח עיניים ונדאג לכל כללי הבטיחות הנדרשים, בלי שום פשרות ובתקיפות נחרצת- יהיו לעילוי נשמתו הטהורה.

(פורסם ביתד נאמן ערב חג הסוכות תשפ"ד)